

[Aksel Larsen.]

sparing, som man oven i købet har tilrettelagt så raffineret, at den skal betales umiddelbart efter jul og nytår.

Jeg skal til den højtærede statsministers og andres oplysning fortælle lidt om, hvordan denne uro på arbejdspladserne, som kommunisterne ikke forsøger at skabe nu eller fremover, men som har været der længe, har manifesteret sig netop i spørgsmålet om den tvungne opsparing. Jeg er naturligvis ikke bekendt med alle de arbejdspladser og fagforeninger, hvor man har beskæftiget sig med den tvungne opsparing og protesteret imod den, men jeg kender i hvert fald en del tilfælde, og jeg skal tillade mig at nævne dem.

Fra følgende arbejdspladser og fagforeninger har man erklæret, at man simpelthen ikke kan betale den tvungne opsparing og derfor ikke vil betale den: belyningsarbejderne på Valby gasværk, arbejderne på Lehmann & Blomstrøms maskinfabrik i Sydhavnen, Københavnske Anlægsgartneres Klub, byggepladsen Olufsgaarden, Amager, byggepladsen Nordiske Kabel- og Traadfabrikker, Glostrup, byggepladsen Buen, Vesterbrogade, bygningsarbejderne på Stationsparken i Buddinge og på Voldparken i Husum, Arbejdernes Fællesorganisation i Holbæk, Kemisk Industri i Kastrup, Arbejdsmændenes og Smedenes Fællesklub på Burmeister & Wain, Christianshavn, Skibsværftsarbejdernes Klub og samtlige jord- og betonarbejdere, beskæftiget ved bygningen af kedelsmedien på Burmeister & Wain, Refshaleøen, bygningsarbejderne på Alléhusene, Jægersborg, Dansk Oversøisk Motor Industri, Glostrup, bygningsarbejderne på Jenslevs Tværvej, Charlottenlund, Kirkebjerg Allé, Brøndbyvester, og på Glente-gaarden, arbejderne på Hess' fabrikker i Vejle, Skaarup & Jensens fabrikker i Esbjerg, svovlsyrefabrikken i Kalundborg, Philips Radio og porcelænsfabrikken Norden i København. I Silkeborg har arbejderne startet en fællesaktion mod den tvungne opsparing, hvortil bl. a. murersvendenes, blikkenslagernes og gartnerens fagforeninger samt arbejderne på Dansk Automobilbyggeri og Virklund Maskinfabrik har sluttet sig.

I Odense og i Frederiksværk er der lignende bevægelser i gang mod den tvungne opsparing. Der er protester fra murerarbejdsmændene i Vejle og arbejderne på fabrikken Novejfa i Aalborg og Asfaltarbejdernes Klub i København, typograferne i Esbjerg, smedenes afdeling 15 i København, fællesklub-bestyrelsen for Københavns kom-

munes håndværksafdeling, smedeforbundets klub 117, lager- og pakhusarbejdere hos Brdr. Dahl, havnearbejdernes klub Gam-mel Dok i København, arbejderne på I/S Midtkraft, Lilø Skibsværft, Korsør, farveri-arbejdernes fagforening af 1884 i Køben-havn, søfolkene i Esbjerg, havnearbejder-forbundet i København, tekstilarbejdernes fagforening i Ringkøbing, træindustriarbej-derne i Kalundborg og tekstilarbejderne i Nykøbing Mors. Desuden er jeg vidende om, at lignende protestbevægelser er i gang i praktisk talt alle Danmarks byer.

Disse bevægelser er i gang, endnu før opkrævningerne på den tvungne opsparing er kommet ud; de er som sagt ved at blive sendt ud i disse dage. Ja, men når alene forventningen om opkrævningen af den tvungne opsparing kan sætte sådanne bevægelser i gang, må statsministeren erkende, at uroen på arbejdspladserne eksisterer, og så må det være berettiget at råde regeringen og den tvungne opsparings partier, herunder socialdemokratiet og det radikale venstre, til, mens tid er, at ophæve loven.

Arbejderne og titusinder med dem lige-stillede kan simpelthen ikke betale disse penge, og derfor vil de ikke. Man kan an-sætte så mange pantefogder man vil, men jeg tror ikke, man kan ansætte så mange, jeg tror ikke, at skattevæsenet besidder så megen magt, at man ved tvang kan hente pengene eller tilsvarende værdier hos halv-delen af Danmarks befolkning, og det kommer det jo til at dreje sig om.

Jeg finder det berettiget, at befolkningen protesterer mod tvangssparingen, og jeg finder det berettiget, at befolkningen, hvis ikke regering og rigsdagsflertal går i sig selv, i nødværge erklærer: vi kan ikke betale, og derfor vil vi ikke. Men disse protester mod tvangssparingen er udtryk for massernes fordømmelse af den sociale og økonomiske politik, der følger i Atlantpagtens kølvand, og hvad angår selve Atlantpagten og oprustningen, så har det atlantiske flertal her i tinget to gange nægtet at lade dette spørgs-mål komme ud til folkeafstemning samtidig med, at de tre Atlantpagtpartier proklamerer, at det store folkeflertal er både glad og begejstret over militæralliance, krigsforberedelse og oprustning og bevilling af op imod 1 milliard kr. til militæret.

Hvad siger imidlertid befolkningen, når den bliver spurgt? Ja, det har vi fået nogle oplysninger om gennem en afstemning, der under absolut betryggende forhold har fundet sted i et boligkompleks i København, der hedder „Humlevænget“. I „Humlevænget“ er der 404 husstande. En komité i